

↳ Csobánka Zsuzsa Emese

M e r ü l ő k ő

Elhajítani, mintha szabad lenne,
nem lenne benne semmi súly, se fék,
üres testét dobni bele a végtelenbe,
aprózza majd a vízmérték,
a lágyan ringó fejből kisimogatni
az űröket, álmában vetni el,
akár egy kósza ötletet,
és megállni.

A csontokról alig tudok,
rugalmatlanná tesznek,
mint a tegnapok és a holnapok,
nem érek soha utoljára hozzád.
A hasított bőrre tett kezem
csupán nyitott tenyér,
felfogni a zuhanást, súlytan súlyodat
sercenő gyufával.

Nem tudni róla, de ott van.
Hét éven át hajtogatott rév.
Láttam megöregedni emberi tekintetben,
az én hajam volt, amiből kiégették.
Zúg a tenger. Kiülök kicsit,
látom már, hova vágyik vissza.
Megy le a nap.
Elviselhetetlenül szép.

Részletek a *Minden kikötő* című, az Ünnepi Könyvhétre a Kalligram Kiadónál megjelenő kötetből

A h a l á l é v e

Hommage à Ricardo Reis

Színében kék.
Szitáló lombokkal vetkezik,
előbb a nadrágot,
takargatná a mellkast.

A szív körüli hús egyre gyöngébb,
fedetlenség ellen majd vattára
mondja, túlsúly.
Nem figyel oda, megkeményedik.

Egyedül veti meg,
nincs közös semmi,
s így a magány az egyetlen,
mi összeköt vele.

Se felesleg, se hiányzó test,
csak amennyit mutat magából.
Nem tud aludni éjszaka.
Arra ébred, hogy belobban az erdő,

kék fényvel ég, vörös erekben
nem csalódna többet.
Befelé figyel, verőér, ütőér,
hallgatja a ropogó gallyakat.

Hallgatja magát,
nem álmodik, nyitott szemmel
azt reméli, könnyebb —
álmodik róla más. Nem lesz.

Ő a hátát tartja, mint keresztet,
mer nem hinni, végre először.
Kilégzés után árva dobbanás.
A súlyokat épp magára mérte,

hasadjon bár meg alatta sajátja,
minden rendben. Minden.
A színe kék, mint a tenger,
ha sokáig nézem azt az erdőt,

én égek vörös színnel, kihűl az ég,
hullámozni kezd felettem. Nincs kezem markolni,
egyszerre ernyedünk el. Ringó hintóm nézem,
a deszkarésből miféle Isten kacsint ki rám.